

В. „Законность“
ще излиза два пѣти въ седмицата:
въ четвъртъкъ и недѣля.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство
се прибавятъ пощенскитѣ разпоски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията
почватъ отъ началото на всеки мѣсець

Измѣн, рѣкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:
По 2 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Съ настоящия брой се завършва първото шестмѣсечие отъ сѣществуванието на нашия вѣстникъ. Последующитѣ броеве, спорѣдъ установеното ни вече правило, ще се испращатъ само на ония наши абонати, които благоволятъ да ни прѣдплатятъ абонамента си най-късно до края на тоя мѣсець. Слѣдъ 1-й Май никому отъ непрѣдплатившитѣ вѣстника не ще се испраща. Шестмѣсечния абонаментъ за напредъ ще струва само три лева. Вноскитѣ могатъ да ставатъ най-добри и най-лесно съ пощенски бонове.

АДМИНИСТРАЦИЯТА.

КОМИССИЯ ЗА СЪБИРАНИЕ ДОБРОВОЛНИ ПОМОЩИ ЗА ВЪЗДИГАНЕ ПАМЯТНИКЪ НА ЗАГИНАЛИТѢ ПРѢЗ МѢСЕЦЪ ФЕВРУАРИЙ 1887 ГОД. ВЪ РУССЕ И СИЛИСТРА БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТИ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявява се за всеобщо свѣдѣние, че Комиссията за събиране доброволни помощи за въздигане памятникъ на загиналитѣ прѣзъ мѣсець Февруарий 1887 год. въ Руссе и Силистра български патриоти е вече окончателно конституирана и че доброволни пожертвувания за постигане цѣльта на комиссията се приематъ отъ днесъ нататъкъ съ най-голяма благодарностъ.

Пожертвуванията могатъ да се внасятъ на касиера на комиссията, г. Кръстю Н. Поповъ, срѣщу рѣдовни квитанции.

Гр. Руссе, 4 Априль 1897 г.

Отъ Комиссията.

ВЪ ЗАЛАТА НА РУССЕН. ВОЕННО СЪБРАНИЕ
ВЪ ВТОРНИКЪ НА 22 И ВЪ СРѢДА НА 23
АПРИЛИЙ 1897 ГОД.
ЩЕ СЕ ДАДЕ
Русско-Славянски
НАРОДЕНЪ КОНЦЕРТЪ
отъ Димитрия Александровича
СЛАВЯНСКИИ

Дѣйствиеленъ членъ на Императорското Русийско географическо общество, на Португалското географическо общество, Мадридското и др., членъ на Парижското Общество на Драматическитѣ писатели и композитори, членъ на разни музикални дружества и кавалеръ на руски и иностранни ордени, съ участието на певовиятъ пѣвчески хоръ, състоящъ отъ 40 души пѣвци и пѣвици въ богати старинни облекла отъ XVI вѣкъ,

на дъщеря му Маргарита Славянская
и на жена му Олга Агренева-Славянская.

ЦѢНИ НА МѢСТАТА:

Първитѣ два рѣда по 6 л., I мѣсто 4 л., II мѣсто 3 л.,
III мѣсто 2 л., ложитѣ по 15 л.

Билетитѣ могатъ заблаговрѣменно да се абонира-
ратъ въ магазинъ на г. г. С. Блуменфелдъ и С-не,
гдѣто може да се получава и подробната программа.

Началото на концерта точно въ 9 ча а
вечерята.

Търси се капиталистъ или съдружникъ

съ около 8000 лева капиталъ за уголѣмване на една фабрика. 20 % печалба съ гарантир-
ани. Отговоръ подъ буквитѣ X. Ц. В. до редак-
цията на вѣстникъ „Законность“, Руссе.

ОБЯВЛЕНИЕ

Продава се една къща, състояща отъ 9 стаи, надъ двѣ подпизи, съ кухня и дворъ отъ 400 кв. метра, находяща се при градския часов-
никъ, въ който сега се помещава Техническото
отдѣление на Руссеското Общ. Управление.

За споразумѣние — до Ангелъ Теодоровъ,
адвокатъ въ Руссе. 2—2

Руссе, 19 Априль 1897 год.

При всичко че ние сме си турили за зада-
ча да избѣгваме личнитѣ рвсправии и, въ свое-
то посилно служение на общественитѣ инте-
реси, да не се занимаваме освѣнъ съ ползата и
благого на отечеството и народа си, — виж-
даме се принудени да отстъпимъ днесъ отъ
това правило, за да се защитимъ отъ едно
колкото безосновно, толкова и несправедливо
обвинение, което се хвърля върху ни отъ тамъ,
отъ гдѣто ние най-малко можахме да го очак-
ваме.

Въ една претенциозна, надута и подкра-
сена съ явна социалистическа тенденция уводна
статия, озаглавена: „Българскитѣ руссофили и
руската источна политика“, послѣдния (27)
брой на в. „Социалистъ“, като „осжда“ всич-
китѣ български политически партии въ непо-
слѣдователностъ и непатриотичностъ, не се стѣ-
нява да обвини нѣколко органа на българския
печатъ, въ това число и нашия вѣстникъ, въ
прѣдательство къмъ българскитѣ интереси и въ
служение на една чужда държава. Съ една по-
върхностностъ, свойственна на цѣлото социалъ-
демократическо учение, за прѣдставителъ на кое-
то иска да минува у насъ в. „Социалистъ“, нѣкой
си К. Miles, който очевидно си е турилъ чуждъ
псевдонимъ съ инициалитѣ на Карла Маркса,
за да прилича възможно повече на своя социа-
листически богъ, си позволява да гади на вѣс-
тницитѣ „Свѣтлина“, „Знаме“ и „Законность“,
и да увѣрва легковѣрната публика, какво пе-
чатанитѣ въ тѣхъ статии не биле нищо друго
освѣнъ прибавки къмъ статиитѣ на „Nord“,
„Новое Время“ и пр., „счѣнявани въ руски-
тѣ шпионски отдѣления“.

Като прѣдоставяме на „Знаме“ и „Свѣт-
лина“ сами да се расправятъ съ своя столиченъ
събратъ отъ социалистическия лагеръ, ние ще
кажемъ тукъ нѣколко думи по поводъ на ония
диви и зловни негови нападения, които за-
качатъ изрично нашия вѣстникъ.

Специално до насъ се отнасятъ слѣднитѣ
нѣколко пасажа отъ прочутата уводна статия
на „Социалистъ“:

„Законность, отъ своя страна, върна толкова-
телка на своя господарь (кой господарь?) заявява, че
русското правителство е изпълнено съ мирни, умѣрени
и прѣдвидливи намѣрения и най-искренно желае въс-
тановленieto на нормалний рѣдъ въ отоманската им-
перия“, и смуглителитѣ на този рѣдъ, организаторитѣ на
арменското движение не сж нищо друго, освѣнъ „ан-
глийски агенти“. И не е удивително, че *За-
конность* приписва на „английски агенти“ арменското
движение. Работата е проста: редакторитѣ на *Закон-
ность* неопознаватъ другъ родъ дѣятелностъ, освѣнъ тая
— да работишъ за смѣтка на едно чуждо правителство.
И още за смѣтката на какво правителство работятъ
тѣзи господа! За правителство по-лошо и по-тиранско
и отъ турското!

Читателитѣ, които сж слѣдили съ внима-
ние нашитѣ статии по арменското и критско
движения, както и по послѣдната гръцко-тур-
ска война, надѣмъ се, и безъ нашитѣ обясне-
ния ще се възмутятъ отъ непростителната дър-
зостъ на горнитѣ три-четири голословни твър-

дения на в. „Социалистъ“, и не да докажемъ
тая голословностъ сме се заели ние да напи-
шемъ настоящитѣ рѣдове. Тя е толкова оче-
видна, мислимъ, щото въ никакви доказателства
не се нуждае. Претенциозния (по инициалитѣ
си) „адашъ“ на Карла Маркса би ни сторилъ
една истинска услуга, ако би разровилъ всич-
китѣ до сега излѣзли броеве на в. „Законность“
и би ни указалъ, гдѣ, въ коя статия и по ка-
къвъ поводъ сме публикували ние каквото и да
е, отъ съдържанието на което би могло да се
тегли заключение (дори социалистическо), че
ние „служимъ на чужди интереси“, че се ста-
раемъ да бждемъ върни на нѣкакъвъ „свой
господарь“, че работимъ „за смѣтка на едно
чуждо правителство, по-лошо и по-тиранско отъ
турското“ и пр. Смѣемъ да увѣримъ надутитѣ
редактори на в. „Социалистъ“, какво тѣхния
колега г. К. Miles е исмукалъ изъ прѣститѣ
си своитѣ безосновни твърдения и че обвине-
нието му по нашъ адресъ почива на много по-
гнили основи, отъ колкото принципитѣ на со-
циалистическата школа, които нѣколко души
неразбрани момчета се мжчатъ да прѣсѣдятъ
отъ бреговетѣ на Шпрее и Рейнъ по върховетѣ
на Балкана и Родопитѣ. Такова едно
обвинение насъ рѣшително не може да ни за-
качи. Толкова по-малко ни закача то, когато
излиза изъ подъ перото на хора, учението на
които е най-пълното отрицание на всѣкакъвъ
патриотизмъ и на всѣкакво служение на какви-
то и да е обществени и национални интереси,
освѣнъ ако считаме за такива — низменнитѣ ин-
стинкти и ненаситния аппетитъ на тѣлпата. . . .

Не, г. г. социалисти. Ние нѣваме други
господарь, освѣнъ своята съвѣсть. Не служимъ
на ни чии други интереси, освѣнъ на тѣзи на
българския народъ и общество, тѣй както ние
ги разбираме. Не се ръководимъ отъ никакви
други идеали, освѣнъ отъ благого и напредъ-
ка на своето отечество. И не на васъ, които
ратувате за „распространение освободителното
слово на *международния* социализмъ“, чини ни
се, прилича да цѣните и критикувате нашата
публицистическа дѣятелностъ, а на ония родо-
любиви, трезви и непокаварени национални сили,
върху които почива надѣждата на българския
народъ за едно честито и свѣтло бждще. Отъ
тѣзи послѣднитѣ, а не отъ васъ, чакаме ние
една справедлива и безпристрастна оцѣнка на
нашата скромна дѣятелностъ.

Ромъни въ Македония.

Любовитна страна е Македония! Страна често
българска, съ население отъ около 2 милиона души,
е прѣдмѣтъ на пригевания отъ цѣли три разноцѣтни
народности: гърци, сърби и, напанаговъ, ромъни. Ве-
ка отъ тѣхъ заявява, че въ Македония имало по 2
милиона тѣхни сънародници, отъ което илнза, че, ако
считаме прегенцитѣ на всички за основателни, въ
Македония обитава населението отъ 8 милиона души. Не
е злъ! Тая нелѣпостъ би се изгладила до нѣкадъ,
ако дадемъ на логиката друга посока, а именно ако
разгледваме македонското население въ качествено
отношение и ако кажемъ, че единъ македонецъ струва
колкото единъ гръкъ, сърбинъ и ромънинъ взети вку-
помъ.

Като оставамъ на страна гръцкитѣ и сръбекитѣ
притезания върху Македония, понеже за сега цѣльта
не ми е да разгледамъ македонския въпросъ въ всич-
ката негова сложностъ, ще се огранича да кажа нѣ-
колко думи само върху ромънскитѣ заявления. Тия
отвѣдунански наши приятели твърдятъ, че въ Маке-
дония имало повече отъ 1,500,000 души чистокръвни
ромъни. Съдователно, при разрѣшаванieto на маке-
донския въпросъ, Ромъния била държавата, която
трѣбвало да играе най-голямата роль. Това първен-
ство ромънитѣ основаватъ и на други съображения,

а именно, че тѣ били народа на Истокъ, който служалъ за разсадникъ на просвѣщеніето; народъ, който никога не е билъ напълно поробенъ отъ турците (той и до сега е поробенъ отъ своите чокои) и, въ скоби казано, народъ, комуто българитѣ дължали своето освобождение, понеже безъ тѣхната намѣна руситѣ подъ Плевенъ щѣли да изгубятъ войната...

До колко полупоробеното състояние на ромънския народъ може да има значение въ дадения случай (за разсадничеството на просвѣщеніето имъ азъ нѣма да говоря, понеже е смѣшно) оставамъ да отговори здравия разсѣдѣкъ на всекиго одного. А нѣкъ факта! че ний дължимъ свободата си на ромънитѣ е толкова вѣрно, колкото би било вѣрно твърдението на нѣкой ораторъ, че той дължи изораваніето на нивата си на оная муха, която е била кацнала на рога на единъ отъ воловетѣ му и е орала цѣль день съ него....

Но ако има 1,500,000 ромъни въ Македония, въпросътъ е другъ! Въ такъвъ случай, ний сме първитѣ, които ще кажемъ на ромънитѣ да вървятъ въ Македония и да управляватъ своитѣ еднокръвни братия. Това право ние толкова по-охотно имъ признаваме, защото, като почива на справедливостта, то идва да подкрѣпи и запази и нашитѣ интереси, напирѣмъ, въ самата Ромъния. дѣто, като изключимъ Добружа, живѣятъ до половинъ милионъ Българи, прѣселени отъ България въ разни врѣмена и най-много прѣзъ руско-турецкитѣ войни.

Има ли, обаче, въ действителностъ ромъни въ Македония? За да се отговори на този въпросъ трѣбва да се вземе прѣдъ видъ произхождението на самитѣ ромъни. Извѣстно е, че тѣ сѣ смѣсъ отъ славянското плѣме, дакиитѣ, и римскитѣ колонизатори, прѣселени въ Дакия едни доброволно, а други принудително. Въ тая смѣсъ славянския елементъ очевидно е взелъ надмощіе—нѣтъ, което се вижда отъ языка имъ. Отъ 30—40 години насамъ просвѣтената ромънска класа, като е считала, че е по-изосно и по-достойно за ромънитѣ да минаватъ прѣдъ хората за чисти римски потомци, започва систематически да замѣнява въ писменния си языкъ славянскитѣ думи съ латински, и при всичко това голѣми работи въ тая посока не сѣ направени и до днѣсь. Въ ромънската рѣчь и до сега се срѣщатъ изражения, като „пушка ла умаръ“ (пушка на рамо) „изворъ ла градина“ (изворъ въ градината) „ну требе“ (не трѣбва) и т. н.

Народъ отъ подобно произхождение може да търси другадъ свои сѣдѣмници само тогава, когато извѣстни прѣселения сѣ ставали отъ неговата сръда. Има ли, прѣсее, въ Македония прѣселенци отъ Ромъния? И най-дързостния ромънинъ не би посмѣялъ да утвърди това положително. Тогава, за какви ромъни въ Македония ни говорите, любезни съседи? Да не би —за кучовласитѣ! Дѣйствително, въ Македония има едно малобройно плѣме (не повече отъ 80,000 души) нарѣчено кучовласи, които сѣ сѣдѣтѣ такива римски прѣселенци въ Македония, както и ония въ Дакия, които говорятъ языкъ сроденъ съ ромънския, но не еднакъвъ съ него, защото у кучовласитѣ извори, и градини и пушки не сѣществуватъ, а за изражението на тия понятия тѣ си служатъ съ думи отъ латинско произхождение; прѣселенци, които не сѣ сѣмѣвали съ мѣстното население, а сѣ си останали и до днѣсь първобитни римски потомци. Ако минималната ромънска народностъ се осмѣлява да заявява права върху кучовласитѣ, само затова че и единѣтѣ и другитѣ (т. е. частъ отъ другитѣ) сѣ чада на Италия (друго основание ний не виждаме), то сигурно не сѣ ромънитѣ които иматъ първи думата. Нѣщо повече. Ромънитѣ въ случая употребяватъ едно оръжие, което може да бѣде смъртоносно за тѣхъ. Искамъ да кажа, че Ита-

лианцитѣ, като прави и непосредствени наслѣдници на римлянитѣ, иматъ по голѣмо право, като се основа на горното, да владѣятъ кучовласитѣ, на и не само кучовласитѣ, а даже и самитѣ ромъни....

И тъй, неоснователността на ромънскитѣ претензии върху Македония е до толкова очевидна, щото едва ли би се намѣрилъ единъ благоразуменъ и добросѣдетенъ ромънинъ да я оспорва. Същаме се ние, впрочемъ, гдѣ биятъ ромънитѣ! Тѣ настояватъ върху тия свои претензии, колкото и неоснователни да сѣ тѣ, за да ни ги отсѣдѣтъ съ орѣме сръдѣ извѣстно възнаграждение.... Гладна кокошка просо сѣжува....

С. Сила.

Разградъ, 9 Априль 1897 год.

Чудни сѣ мѣропріятията на нашия наистина модеренъ кметъ!.. Захвърленъ бѣше отдавна той въ архивитѣ, по новата епоха го повика пакъ въ полето на общественния животъ, макаръ че той бѣше далечъ отъ да може да удовлетвори разумнитѣ искания на напредналия общественъ строй. Всички пови мѣропріятия този умникъ, който е станалъ за посмѣшище между всички граждани безъ разлика на политически убѣждения, смѣта, че ставатъ просто за сѣдѣние, понеже прѣзъ 1896 година, въ неговото бившо кметуване, таква нѣщо нѣмало. Та работа ли му е всичко да знае! „Сетѣвъ, послѣ, подирѣ, кой му разбира отъ тия заврикуи“,—тѣй обикновено се обяснява нашия кметъ.

Така тѣзи дни г-нъ кметъ, върху санигарнитѣ правила, отнема прѣгледванието на градската салхана отъ ветеринарния лѣкаръ и го повѣрва на единъ съ смнѣнителни специални по прѣдмѣта познания фелдшеръ, макаръ че има специално прѣдписаніе отъ Министерството прѣгледванието да става отъ лѣкаря. Това распорѣждане ставало по внушението на нѣкои силни мира сего турци, а може би и на нѣкои други голѣмци, защото ветеринарния лѣкаръ не допускалъ да се продава заразенъ отъ туберкулоза или други опасни болѣсти добитѣкъ. Лѣкаря, като се ослани на специалнитѣ си знания, ще може всекогда да отбѣсне различнитѣ влияния и да не пропусне заразенъ добитѣкъ въ продажба, когато фелдшера, зависящъ исклучително отъ общинското управление, ще не ще, ще се подчинява на тѣзи влияния....

На оплакването на нѣкои граждани, че това распорѣждане на кметството може да коштува много скъпо на общественното здравіе, умния ни кметъ отговори, че той поисталъ, затуй малко го било грижа за блаженствитѣ....

Ние протестираме противъ тѣзи незаконни и твърдѣ опасни за общественното здравіе мѣрка и молимъ компетентнитѣ власти да отменятъ това мѣропріятие, като противорѣчащо и на закона и на исканията да бѣде добръ пазено общественото здравіе.

Разградчанинъ.

Разградъ, 18 Априль 1897 год.

Въ брой 36 й на в. „Законность“ имаше помѣстена една дописка отъ Разградъ, въ която между другото се споменѣваше и за разграбеното отъ Х. Кесаръ Хорозовъ общинско мѣсто, което по единъ произволенъ начинъ биде присѣдинено къмъ лозето му. Сега нека добавя, че такива грабители на общински мѣста се появиха още

комъ (на конѣ), съ мечъ въ рѣдѣ; тѣ сѣ пазяли властѣта си, и само съ война сѣ я угодѣявали както отъ вѣтрѣ, тѣй и отъ гнѣвъ. Дѣлото е свършено, Ваше Величество не може го унищожи; азъ се осмѣлявамъ дори да кажа, че вий нѣмате право за това. Войската е мишцата на принца! краля е нищо само съ сабята и, ако той сложи оръжие, той се отрича отъ властѣта си“.

— Драгий ми графе, отговори Зюмбюланъ съ рѣшителенъ гласъ, азъ обѣнявамъ вашето залѣганіе и вашата прѣданность. Прѣди три деня, вашитѣ думи можахъ да ме засѣнятъ, но поглѣда възъ това поле на сѣчь и кланіе ми отвори очитѣ. Отъ когато осѣщамъ отговорността, що тежи тежко надъ главата ми, неограничената властъ, която ви обайва, ме плаши. Какъ тѣй единъ човѣкъ да има право да испраца цѣль народъ на салхана? Тая страшна привилегія, отъ която азъ се ползувахъ, азъ вече не я щѣ. Нека туй право да има народа. Ако старата правителствена уредба има да падне съ войската, нѣка падне тя часъ по скоро. Защо ми е менъ централизацията? Нима тя не е взаимно робство на краля и подданицитѣ му? Нека стане, какво да било, азъ вече направихъ избора си. Обичамъ повече да бѣдѣ първий служител на свободенъ народъ, отъ колкото голѣмеца Лама на администрацията.

— Господарю, извика Бърборанинъ, нека ми позволите Ваше Величество да си заемѣ тѣзи въсхитителни думи, и словото ми е готово. Народното събрание е за мене! Доу тая стара система, която пожъртува цѣли народи на увѣличението, прищевкитѣ, лудината на единъ човѣкъ! Мишъ вече врѣмето на неограничената властъ; новъ денъ изгрѣва въ по добъръ свѣтъ. Кралетѣ вече не управляватъ съ сила и млчание, а съ умъ и прѣданность. Нека се възгордѣмъ, те и у насъ царува краля, чиято млдрость надирѣва годинитѣ,

двама ненаситени за богатство консерватори, поклонници на всяко правителство. Тѣ сѣ: Стефанъ Пенчевъ, който заграби около 300 кв. метра и Тодоръ С. Куюмджиевъ — около 250 кв. метра отъ общинската поляна, находяща се задъ новопостроената окр. болница; ограбенитѣ мѣста тѣй сѣщо се присѣдиниха къмъ собственитѣ лозя на грабителитѣ. Първия е прѣдприемачъ на болничнитѣ продукти, а втория—роднина на Хорозова и кондукторъ въ постоянната коммисія. Не е чудно, ако слѣдъ нѣколко врѣме се появятъ и други подобни гешефтери, понеже нашето кметство малко се интересува отъ тия работи, за които макаръ и да е увѣдомено своевременно, но и до сега не е взело никакви мѣрки спрямо грабителитѣ—свои подражатели.

Въ града ни е пристигнало отъ София специално лице, изпроводено отъ братия Иванови, купувачитѣ на бракуваното отъ военното министерство оръжие, за да приеме купенитѣ кринкови пушки и патрони отъ разградския артилерийски складъ.

Разградския управителъ г. Пѣевъ завчера, по сѣрдѣтвомъ единъ старши стражаринъ, повикалъ въ участъка г. Богданъ Юрдановъ, на когото мин. година бѣ разцѣпилъ главата съ бастунъ по врѣме на избора за общински съвѣтници, и чрѣзъ заплашаване, му е прѣдложилъ да оттегли подадената си до прокурора жалба, като му е обѣщавалъ служба и.... Обаче, Богданъ Юрдановъ, не само отказалъ да изпълни желанието на управителя Пѣева, но и се отнесал съ допълнително заявление до г. Прокурора на Апелацията въ Руссе, отъ когото поискалъ защитата.

Както е извѣстно на читателитѣ, слѣдъ паданіето на Стамболова, повечето отъ кметовѣтъ на миналия режимъ бѣха прѣдадени подъ сѣдъ отъ новитѣ общински съвѣтници за разни злоупотрѣбления. Въ числото на тия злоупотрѣбители влизаше и нашия бивши кметъ, Димитър Стояновъ, всегашенъ поклонникъ на силнитѣ на денѣтъ и човѣкъ отъ най-долна правствена проба. Послѣ 18 Май 1894 година, новозабранъ въ града ни Общински Съвѣтъ опрѣдѣли една тричленна коммисія отъ вѣщи лица за прѣгледване смѣткитѣ на бившето кметство. Тая коммисія се занимава повече отъ 6 мѣсеци и въ резултатъ намѣри злоупотрѣбени сумми отъ бив. кметъ: Д. Стоянова за около 14—15 хиляди лева. Прѣзъ мѣсець Марта 1895 год., цѣлата прѣписка се испрати Окр. Управителю, за да даде злоупотрѣбителѣ подъ сѣдъ. Но какво да се прави, когато консерваторитѣ иматъ нужда отъ хора и то безъ да глѣдатъ тѣхнитѣ, качества; достатъчно е да имъ се обѣщаватъ, че криво лѣво ще ги поддържатъ, и тѣ сѣ способни да свършатъ понататѣния ходъ на всѣко дѣло, което би могло да компрометира нѣкой тѣхенъ приятелъ. Така е станало, вижда се, и съ дѣлото на нашия бивши кметъ Д. Стоянова, защото гласѣтъ на тая знаменитъ процесѣ, отъ Марта 1895 г. и до сега, не се чу. Ние, разградскитѣ граждани, се интересуваме твърдѣ много отъ това дѣло и затова отправяме молба до Високопочитаемия Паркетъ при Руссенската Апелация да вземе своевременно мѣрки, за поскоронното му разгледване, понеже то ще покаже примѣръ на всички ония, които би мислили да располагатъ съ общинскитѣ сумми, като съ своя кесія.

Z.

ВМѢСТО ФЕЙЛЕТОНЪ

По пѣтя отъ Руссе къмъ розовата долина.

Първо и първо за знание Ви, Господине Редакторе, че азъ, като схизматикъ, не мога да пиша за

който разбира що иска цивилизацията, и който (азъ отъ сѣкий него заемамъ тѣзи чудни думи) прѣдпочита да бѣде първий служител на свободенъ народъ, отъ колкото голѣмеца Лама на администрацията.

— Господине рицарю, каза Всебърковичъ, вий забравяте гърлобола си. Да не се поднови пакъ болѣстѣта ви?

— Благодаря ви за участието ради здравіето ми, каза невинний Бърборанинъ; но азъ мисля, милый друже, че сега да говоря ми е добръ.

Графа хвърли на него единъ поглѣдъ, пълненъ съ прѣзрѣніе. Сетѣвъ се обърна къмъ Зюмбюлана и каза:

— Господарю, позволете ми да ви кажа послѣдната си мисль, слѣдъ което вече почтително ще млѣкнѣ. За доброто на народа си, Ваше Величество иска те великодушно да се откажете отъ славното наслѣдіе на вашитѣ прадѣди. Азъ се чужда на благородството на такава жертва, но съмнѣвамъ се въ нейната позла. Боя се, щото опита да не научи краля, че слабостѣта на администрацията е по нагубна за добруваніето на подданицитѣ, отъ колкото за величіето на господаря. Има нареди, създадени да се управляватъ сами: тѣ сѣ сѣ извѣстни понятия, прави и привички къмъ свободата; има, напротивъ, други народи, създадени за това, щото да ги управляватъ, но които пакъ си опазватъ мѣстото въ свѣта. Лапи-мухитѣ не сѣ народъ—тѣ сѣ войска; тѣ иматъ всичкитѣ войнички добрини и всичкитѣ лошенини. Храбри, великодушни, способни, по немирни, присмѣхулици и самолѣбиви, тѣ никога не ще се стѣснатъ на еднообразенъ редовенъ животъ. Тѣмъ угаждатъ прѣмѣждията, случкитѣ, богатството, което се спечелва въ единъ день съ по мѣщѣта на юначеството, на ума и на извѣстѣта.

(Слѣдва).

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ—ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 43).

„Администрацията държи въ рѣдѣтъ си, както най горний тѣй и най долний отъ подданицитѣ; тя всички лапи-мухи привиква да работятъ, да слушатъ, да плащатъ данѣкъ, да отиватъ на военна служба, и съ това твърдо въспитание, прави отъ всѣкий лапи-муха най добъръ войникъ на свѣта. Славата на държавата, силата на принца: ето само за кое има да се грижи вашето правителство! Но ако унищожите войната, войската, за какво ще ви е тая извѣрѣдна машина? Единъ народъ отъ земледѣлци и занаятчи нѣма потрѣба отъ административно настойничество; всѣкий живѣе на своя глава и се грижи самъ за себе си. На такава тѣлна хора стига имъ само свободата, да си водятъ навсѣду по простичко своитѣ общественни работи. Само централизацията, войската и войната искарватъ човѣка отъ тоя тѣсенъ пѣтъ; само тѣзи сили замѣняватъ привързаностѣта къмъ добруваніето и любовѣта къмъ огнището съ онова отечестволубие, което накарва цѣлий народъ да живѣе съ ума само на единъ човѣкъ. Ваше Величество, има ли нѣщо по възвишено отъ единъ народъ, който се жертвува за слава на своя краля?

„Ето, господарю, ренисѣтъта ми какво ме кара до говоря на Ваше Величество. Пегина, спорѣдъ философитѣ, нѣма нищо по високо отъ всеобщий миръ, но на дѣло това е въцарение на новото общество, това е стѣпнание на старата самодържавна властъ. Вашитѣ прадѣди сѣ основали своето самодържавіе въдѣш-

политиката. Но да ме обвинявате, че съм човѣкъ безъ политически убѣждения, нѣмате право: Русе е града на идеалната политика—гемиджилѣка. Болшинството е отъ тѣзи школа, слѣдователно, азъ не мога да правя изключение, още повече, че за най-малкото отбиване отъ пътя на горнитѣ принципи Русеенската „Висока Порта“ те обвинява за схизматикъ, а такава една схизма е по страшна и отъ оная на Вселенския патриархъ.

Това е единъ видъ прѣдговоръ.

По-далечъ.

Шосетата изъ русеенския окръгъ сѣ оглѣдало за дѣятелността на администрацията му. Ако прѣгледате вѣдомоститѣ за пътниѣ пари, ще помислите, че шосетата сѣ въ исправностъ; но ако тръгнете да пътувате, ще се уверите въ противоположното и вашата кола едвамъ ще бѣде истеглена отъ 4—6 коня. Файтонджитѣ казватъ, че ремонтъ на тѣзи шосета се правялъ само, когато пътува *Новоо Царско Височество*. Това е една печална истина и азъ най-покорно бихъ молилъ Н. Ц. Височество да пътува по-често, за да можемъ поне по този начинъ да се едобиемъ съ по-носни шосета, и се избавимъ отъ нещастията, които ни сполѣтватъ при пътуванията изъ разваленитѣ и непреходими сегашни пътища.

Старата българска столица — Търново — привлича вниманието на пътника съ двѣ чудеса: касаницитѣ, въ които дератъ агнетата, се намѣрватъ въ срѣдъ града, а подъ касаницитѣ — домътъ на конституцията. Чудно съвпадение: и въ горния етажъ и въ долния — се продава мѣсо. . . .

Въ Габрово файтонджията ми си зануши носѣтъ: силната смрадъ, която издаваха суровитѣ кожи, накачени изъ табакитѣ по главната улица, ми напомниха за чумата и за международния медицински конгресъ въ Венеция. Ученитѣ членове на този конгресъ на драго сърдце биха приели да засѣдаватъ въ габровската табакша махала, ако да знаяхъ санитарното положение на тоя градъ! . . .

Историческитѣ мѣста на Шипченския проходъ ни най-малко не подѣйствуваха върху схизматика, който бѣше се вторачилъ въ сиѣжнитѣ върхове. И това, не защото патриотизма у менъ е изгасналъ и се е развилъ вмѣсто него гемиджилѣка, а просто защото съмъ човѣкъ хуманенъ; касае се работата, да се принее нѣкакъ истинския снѣгъ въ Русе, гдѣто жителитѣ, поради нѣмание ледъ, ще пиятъ прѣзъ горѣщитѣ на прѣдетоящото лѣто топлата и мѣтна дунавска вода. Всичко това би станало много лѣсно, ако на върхъ на „Малуша“, отъ гдѣто прѣзъ 1877 год. страшии турски топъ убиваше братушкитѣ, можеше да се постави нѣкоя русеенска печатница, която да отпечати нужното число „акции“. Тогава и стадото би било цѣло и вълцитѣ — сити. Съ други думи, че русеенци нѣма да търсятъ машини за ледъ и азъ нѣмамъ да минавамъ за опозиционеръ прѣдъ русеенскитѣ пѣтеки превъзходителства.

Прощавамъ се съ Св. Никола, подъ зеленитѣ драки на-когото тукъ-тамъ се сѣгледатъ човѣшки кости. . . . Южно-българскитѣ полета се откриватъ прѣдъ менъ въ всякото си величие: бистри рѣки, зелени полета, розови градини. . . . Розовитѣ градини тѣзи години обичаватъ да бѣдѣтъ повече отъ превъзходни. . . .

До свидѣние:
Суучурумски.

Сушица,

8 Априлий 1897 год.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Нашитѣ прѣдсказвания относително фаталния походъ на гръцко-турската война, за голѣмо наше съжаление, почватъ да се оправдаватъ. Послѣ нѣколко малко или много сполучливи за гръцитѣ сражения на тесалийската граница, юначния, но слабъ отрядъ на прѣстолонаследника Константинъ е билъ принуденъ да отстъпи прѣдъ безбройнитѣ плѣщица на Егх-мъ-паша и да прѣдаде почти безъ бой както Търново, така и Лариса, а, по нѣкои най-нови извѣстия, дори и Трикала. Свѣдѣния за причинитѣ на това необяснимо гръцко отстъпление сега за сега липсватъ, но каквито и да бѣдѣтъ тѣзи причини, впечатлението, което е произвело въ Атина напушането на спомѣнатитѣ укрѣпени пунктове отъ страна на гръцката войска, безъ да се даде едно генерално сражение на турцитѣ, изгледъ да бѣде повече отъ ужасно. Гордитѣ синове на Еллада, дълбоко наскърбени отъ такъвъ единъ неочакванъ исходъ на войната, не се стѣснѣватъ да мислятъ, че причината на тѣхнитѣ несполуки е прѣстолонаследника имъ Константинъ, главнокомандующия на тѣхната тесалийска армия. Възмутеното народно чувство, по силата на нѣщата, заедно съ князъ Константинъ, не пада вече и кралъ Георгия. Послѣднитѣ телеграми отъ Атина донасятъ неутѣшителнитѣ извѣстия, какво въ столицата на Еллада се очакватъ важни политически събития, като резултатъ на които може да се яви абдикирането, или даже детронирането на гръцкия владѣтель. Камарата била свикана на извънрѣдна сесия завчера на 15-й того, но поради отсъствието на достатъчно мнозинство, никакво засѣдане не можало да се състои. По улицитѣ и площадитѣ на Атина сновели тѣлни възбужденъ народъ, който държалъ едно застрашително поведение. Въ главноуправление на гръцката дѣйствующа армия сѣ станали важни промѣнения, въ числото на които за понататъшното положение на прѣстолонаследника ни-

що не се спомѣнува. Министра на морската Леvidисъ си е подалъ оставката, а по едно извѣстие отъ Парижъ, примѣра на Леvidиса е послѣдвалъ и цѣлия Атински кабинетъ.

Европейскитѣ вѣстници сѣ наклонни да мислятъ, че гръцитѣ не ще се рѣшатъ, да прибавятъ къмъ ужаса на своето поражение и нещастieto на една революция, но въ всеки случай положението въ Атина, днесъ за днесъ, се вижда да е крайно патѣгнато и никой не е въ състояние да прѣдвиди край му. Една невѣроятна телеграма отъ Атина до „Standart“ спомѣнува даже, че гръцкия кралъ билъ взелъ мѣрки да избѣга заедно съ чедѣта си въ случай на нѣкакви смущения.

При всичкитѣ стари недоразумѣния, които дѣлятъ българския народъ отъ гръцкия; при всичкитѣ злини, които гръцизма, въ лицето на неговото фанариотско духовенство, е нанесълъ на българщината прѣзъ настоящето столѣтие, — ние ставаме отзивъ на горнитѣ новини съ едно дълбоко и искрено съжаление. Навикнали отъ вѣкове насамъ да глѣдаме съ симпатия на всякаква борба между кръста и подумѣеца — борба, отъ която прѣди 20 години изникна нашата независимостъ — ние не можемъ и въ дадения случай да не съчувствуваме на доблѣстния гръцки народъ, който, колкото слабъ и да е, безспорно се бори за една права и свѣта кауза.

Нека се надѣмъ, прочее, че благоразумието ще вземе върхъ въ Атина и че гръцкия народъ ще бѣде избавенъ отъ ужаситѣ на една революция, която може да му стори твърдѣ скъпо.

Спорѣдъ както бѣхме извѣстили, завчера, на 15-то, австрийския императоръ Францъ-Иосифъ е пристигналъ въ Петербургъ, за да повърне визитата, която му направи въ Виена миналата есенъ царъ Николай. Австрийскитѣ и руски официозни вѣстници отдаватъ на това посѣщение голѣма политическа важностъ и намиратъ, че въ него се заключава най-голѣмата гаранция за спазването на европейския миръ, който тѣй силно се застрашава отъ събитията на Истокъ.

Ето телеграммитѣ, които сме получили по подробноститѣ на пристигането и прѣбиването на императора Францъ-Иосифа въ Петербургъ:

Императоръ Францъ-Иосифъ, заедно съ архидука Оттона и свитата си, пристигна тукъ прѣди пладнѣ и биде посрѣщнатъ на гарата отъ царъ Николай, всичкитѣ велики князѣ, генералитѣ, градоначалника, членоветѣ на посолството и колонията австрийска. Поздравленията бидохъ отъ най-сърдечнитѣ, градътъ е богато украсенъ, двоенъ плетъ войски е поставенъ по пътя отъ гарата до Зимния Дворецъ.

Двамата императори, придружени отъ великитѣ князѣ и свититѣ си, отидохъ въ палата Анчиковъ, гдѣто Францъ-Иосифъ поздрави вдовствующата императрица; послѣ тѣ отидохъ въ Зимния Дворецъ, гдѣто Францъ-Иосифъ сѣдѣе и поздрави императрицата Александра. По улицитѣ огромно множество поздравяваше монарситѣ съ ентузиазмъ. При пристигането въ Зимния дворецъ, артилерията салютува съ 31 топовни гърмежи.

Императоръ Францъ-Иосифъ вчера, слѣдъ като посѣти двѣтѣ императрици, прие министритѣ, високитѣ сановници и депутациитѣ отъ петовитѣ руски полкове. Слѣдъ закуската, императора заедно съ архидука Оттона, отиде въ църквата на Петро-павловската крѣпостъ и положи величествени вѣнци на гробовецѣ на Николай I и Александръ III; послѣ и двамата посѣтихъ великитѣ князѣ и княгини. Вечерта голѣмъ параденъ обѣдъ въ Зимния Дворецъ, на който присѣствуваха двамата императори, архидукъ Оттонъ, великитѣ князѣ и княгини, високитѣ чиновници, свититѣ, посланника австрийски и членоветѣ на посолството. Царя прѣдложи по французски наздравница за императора Францъ-Иосифа, който отговори тоже по французски. Вечерта царя прие гр. Голуховски, който посѣти слѣдъ пладнѣ Муравѣва и французския посланикъ. Царя въ наздравницата си благодари на Францъ-Иосифа за посѣщението му, въ което той вижда доказателство за искренно приятелство, съприжено отъ общността на принципитѣ, имѣющъ за цѣль — умиротворяването за двата народа, благодаренията на мирътъ, и напъ за здравieto на императора и императрицата и императорската фамилия. Францъ-Иосифъ изблагодари за усърдия приемъ, въ който той вижда ново доказателство на приятелство, базирано върху чувствата на взаимно почитание, съставляюще трайна гаранция за мирътъ и благоденствието на двата народа. Императора ще да се счита винаги за щастливъ, да може да се ослани на скъпата поддръжка на царя, за постижение общитѣ усилия, за да се завардята кауза и напъ за здравieto на царя, царицата и царската фамилия.

Европейския печатъ придава особно политическо значение на тостовѣтѣ, размѣнени между двамата монархи, въ рѣцѣтъ на които главно се намиратъ съдбинитѣ на Истокъ. И, дѣйствително, сравнени съ краткитѣ и студени затрапезни рѣчи, произнесени отъ Царъ Николай и Императоръ Францъ-Иосифа миналата есенъ, когато русския Монархъ бѣше въ Виена, горнитѣ тостове навеждатъ на мисль, какво руския и австрийски дворове сѣ твърдо рѣшени да локализируютъ гръцко-турската война и че общността на тѣхнитѣ възглѣди и „принципи“ по спазването на европейския миръ е усвоена напълно отъ ръководителитѣ на външната политика и на двѣтъ велики държави.

Въ това врѣме, когато българекитѣ официози, съ в. „Миръ“ на чело, прогудиха свѣта съ успѣхитѣ на нашето дипломатическо агенство въ Цариградъ, което, възползувано отъ затруднителното положение на Турция, можало да издѣйствува отгварянieto на десетина български черкови и училища въ Македония и Одринско, — телеграфа ни донася свѣдѣния за цѣлъ рѣдъ много по-важни и вредоносни за насъ сръбски успѣхи въ Македония, за които българския правителственъ печатъ не е още проговорилъ ниго една дума. Ето какво се казва въ една цариградска дещеца отъ 14-тогъ:

„Всѣдствие на една постѣпка отъ страна на сръбския прѣдставителъ, Султана е заповѣдалъ на гръцкия митрополитъ Амвросий да напустне Скопие прѣдъ Великъ-денъ. Едно ираде заповѣдва избиранието въ тоя градъ на единъ *Сръбски митрополитъ*. Друго ираде разрѣшава отварянieto на *всички училища*, който сръбитѣ сѣ искали до сега въ *Болушкия, Витошкия и Скопския* вилаети. Сръбитѣ сѣ много задоволни“.

Що се касае до въпроса за бератитѣ на българскитѣ владици, то за тѣхъ ето що ни съобщава телеграфа:

„Султана е общалъ да подложи работата на едно ново разискване въ министерския свѣтъ, по понеже този послѣдния сега за сега е заетъ съ много по-важни дѣла, то разрѣшението на въпроса, *може-би, ще запѣтне*“ . . .

Най-новитѣ извѣстия отъ Атина донасятъ малко по утѣшителни извѣстия за положението на работитѣ въ Гърция. Неудоволствието на гръцкия народъ отъ пораженията на войската му въ Тессалия, които поражения отъ завчера насамъ сѣ се почнали и въ Епиръ; вѣроятно, ще се свърши само съ едно промѣнение на г. Делиянисовия кабинетъ и ще избави Гърция отъ ужаситѣ на една революция. Вчерашнитѣ дещеци отъ Атина съобщаватъ за образуването на едно ново правителство, съ г. Ралли на чело, което правителство сигурно е вече формирано.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Ний забравихме да съобщимъ въ послѣдния си брой за кражбата, която била извършена на 5 или 6-то, добръ не помнимъ, въ тукашнитѣ мирови сѣдилища. Откраднати били както нѣкои отъ кутиитѣ, поставени въ сѣдилищата за помощъ отъ Д-вото „Червений Кръсть“, така сѣщо и паритѣ на III Русеенский Мир. Сѣдия г. Василиевъ, около 160 лева, принадлежащи нему частно и оставени отъ него въ находящия се въ стаята му шкафъ. Слѣдствието, заведено по този случай, още не е успѣло да открие крадцитѣ, но предполага се, да сѣ вътрѣшни хора.

Прѣзъ първитѣ дни на този мѣсець градекия ба-рабанъ биеше по улицитѣ и канеше гражданитѣ, да заведатъ въ общинското управление едно пропаднало безъ вѣсть прѣди 3—4 дена християнско дѣте, ако случайно го срѣщнатъ нѣкъдѣ.

Ний вече писахме веднажъ въ вѣстникътъ си, че, съгласно нашата гражданска процедура, сѣдебнитѣ пристави и помощницитѣ имъ сѣ задължени да публикуватъ своитѣ обявления за продажбитѣ на недвижими имоти въ *местния вѣстникъ*. Тѣзи наша забѣлѣжка, за съжалѣние, не прѣдизвика никаква поправка въ това отношение. Обаче сега, като имаме на рѣка закона за измѣненieto на нѣкои институти отъ гражданското сѣдопроизводство, въ туй число и на изпълнителната процедура, спорѣдъ изричното прѣдписанieto на която такива публикации сѣ задължителни, смѣмъ да се надѣмъ, че за напредъ не само приставитѣ и тѣхнитѣ помощници, нъ и тѣхнитѣ посрѣдствени и непосредствени началници ще се съобразяватъ и наблюдаватъ за правилното изпълнение на закона и ще поправятъ съществуващата до сега незаконна практика.

Прѣзъ свѣтлата недѣля ежедневно посѣщаваха градътъ ни гости отъ Гюргево (Ромѣния). Между тѣхъ се забѣлѣзваха много офицери отъ ромѣнската армия, които, както и всичкитѣ други, бѣха дошли да се повеселятъ въ града ни и да посѣтътъ славницата се и въ Гюргево наша „тарла“. Особено много ромѣни дохождаха прѣзъ първитѣ три дена на Великъ-денъ, въ които дни двѣ ромѣнски и три български параходчета не-прѣстанно циркулираха между двата града. На влапкитѣ параходи свиреше влапската военна музика отъ полка, квартирующъ въ гр. Гюргево. При всичко, че особено посрѣщане на тѣзи гости отъ страна на гражданитѣ ни не се правеше, обаче, спорѣдъ думитѣ на нѣкои отъ гоститѣ, послѣднитѣ останали доволни отъ градътъ ни и отъ вниманието, оказано тѣмъ отъ страна на българитѣ.

На 15-ий того, около 11 часѣтъ вечерта, нѣколко писни турци на „тарлата“ почнали да произвеждатъ скандалъ и да дигатъ гюрюлтия. Двамата полицейски стражари, които по това врѣме били тамъ на постъ, се обърнали къмъ тѣхъ и ги поканили да не нарушаватъ порядъка и тишината. Обаче, турцитѣ, въпрѣки законното настояване на стражаритѣ, не се подчинили, а наопаки, единъ отъ тѣхъ съ голъ ножъ се спусналъ върху двамата стражари и ранилъ и двамата въ задната частъ подъ пояса. Казватъ, че единия

стражаръ билъ раненъ много опасно. другия сравнително по-леко. Раненитъ стражари били откарани въ болницата, а турчина — арестуванъ.

Пишатъ ни отъ Разградъ, че българското правителство, за да възнагради прѣданността на турекото население въ разградския окръгъ къмъ сегашния режимъ, разрѣшило да се поднови една стара джамия, която се намирала верѣждъ българската махала на града и която, понеже нѣмала никакъ енорияши (последнитъ сѣ биле изселили още прѣзъ руско-турската война), служила отначало за складъ на военни припаси, по-послѣдъ за окръжна болница (до 1893 год.), а на-послѣдъкъ — за помѣщение на 3 — 4 паралелки отъ основниятъ училища. Дописника ни обяснява това непонятно разрѣшение съ желанието на софийскитъ управници, да угодятъ на познатия разградски джебей, Хаджи-Бей, и на зетя му Етемя Хасановъ, вай-главнитъ стѣлбове на народната партия въ Разградъ. Джамията тѣзи дни била почнала да се поправа и об-гражда и по този начинъ къмъ шестнайсеттъ мина-рета, които украсяватъ днесъ града Разградъ, щѣло да се прибави още едно.

Ние нѣмаме нищо противъ реставрирането на турекитъ джамии въ княжеството, но, когато това реставриране става, не за да се удовлетвори една религиозна нотрѣба на мусюлманското население, а за да се угоди на този или онзи влиятеленъ турчинъ, човѣкъ рѣшително не може да не се възмути отъ по-ведението на управницитъ, които даватъ подобни разрѣшения.

На 15-ий того въ 8 часѣтъ сутринѣта градекия барабанъ призоваваше всичкитъ живущи въ гр. Руссе резервисти отъ 4, 5, 6 и 7-й набори да се явятъ въ тукашното околийско управление на провѣрка. Спорѣдъ както се научаваме, такова провѣряване ставало слѣдъ всѣки 2 — 3 години и не заключа-вало въ себе си нищо извънрѣдно и особено, как-вото може да се прѣдполага, като се има прѣд-видъ сегашното положение на Балканския полуостровъ и войната между Турция и Гърция.

Съ едно искрено възмущение се научихме вче-ра, че г. П. Оджакъвъ, единъ отъ най-старитъ блъ-гарски магистрати и отъ нѣколко години насамъ членъ на русенския апелативенъ съдъ, е отчисленъ отъ за-нимаемата му длѣжностъ, безъ всѣкакво обяснение на причинитъ, по които той е изгубилъ милостѣта на си-литъ на деня и по които единъ многогодишенъ др-жавенъ чиновникъ, обрѣмененъ съ многобройна челядъ, е изхвърленъ на улицата за да се удовлетвори про-извола, а може би, и каприза на нѣкой съврѣмененъ „голѣмецъ“.

Като си задържахме правото да се повърнемъ по-подробно върху това беззаконно и съ нищо не мо-тивирано увольнение на г. Оджакъва, ние сега за сега не можемъ да не протестираме срѣщу ужасния тоя про-изволъ на единъ министръ на правосѣдието, който до като не бѣше такъвъ, обичаше да минава за най-вр-лия защитникъ на независимостъта и несмѣнителността на сѣдинитъ.

Спорѣдъ мѣстния обичай, въ града ни всѣка го-дина прѣзъ цѣлата свѣтла недѣля става народно праз-дувание (сборъ) вънъ отъ града, на поляната, около новостроената се болница. Тѣзи година също се от-кри „тарлата“ (русенското название на този сборъ) на първий денъ на Великъ-денъ и масса граждани отъ всичкитъ слоеве на обществото почнаха още отъ де-нѣтъ на откриването ѝ ежедневно подиръ обѣдъ да се стичатъ съ цѣли маси на казаното мѣсто. Благо-дарение на великолѣпното врѣме, което бѣше у насъ прѣзъ праздникитъ, особено прѣзъ последнитъ дни, движението на „тарлата“ бѣше голѣмо, макаръ тѣжко-дишната „тарла“ и да не се отличавахе до тамъ съ разнобразието на увеселенията, съ каквито бѣше бо-гата минало-годишната и другитъ. Освѣнъ 3-4 кару-сели (люлки), два-три силомѣра, една панорама и нѣ-колко бараки, въ които продаваха разни сладости, фрукти, бира и пр., не можеше да се срѣшне друго по позелѣлата поляна. Необикновено чудно зрѣлище прѣдставляваше тѣзи тарла въ четвъртъка, въ който денъ става най-голѣмия сборъ. Наистина може да се каже, че този денъ е истински празникъ за гр. Руссе и околията му. Въ него денъ, подиръ, обѣдъ всичкитъ почти учрѣждения бѣха затворени и всичкитъ служаци распуснати, всичкитъ почти търговци затвориха дю-кенитъ си и всичкитъ войници бѣха освободени отъ занятия, които, както и другитъ граждани, за-едно съ фамилиитъ си се стичаха къмъ тарлата. По Александровската улица, която води къмъ тарлата, бѣше страшно движение: файтонджитъ се движеха единъ за други безостановочно, по тротуаритъ бѣше страшна тѣпна, а пѣкъ на самата „тарла“ стоеше та-кава масса народъ, щото буквално, може да се каже, не можеше да се мине. Всичкитъ горѣозначени увеселителни мѣста бѣха прѣпълнени съ народъ. Спе-циално за този денъ бѣха пристигнали пехливани отъ Балбунаръ, които въ 4 часѣтъ по пладнѣ почнаха свойтъ състязания. За този сборъ бѣха пристигнали също масса селени и селенки отъ околията. Музиката на 5 Дунавски полкъ свирѣше прѣзъ всичкото послѣ-обѣденно врѣме, и селенитъ, подъ нейното свирение, устройваха на разни мѣста по поляната свойтъ хора. Въ 5 часѣтъ вечерѣта селенитъ почнаха да се разоти-ватъ, а гражданитъ се веселиха до около 9 часѣтъ и

по късно, тѣй като на това благоприятствуваше то-плия и ясенъ вечеръ. Прѣзъ послѣдующитъ дни се за-бѣлѣваше вече „затишие“ на тарлата и малко по малко тя почна да се завършва.

Напомнюваме на читателитъ си за концертитъ, които познатата капела на знаменития русски артистъ Д. А. Агреневъ-Славянски ще даде на 22-й и 23-й то-го въ салона на русенското военно събрание. Мѣсто-то не ни позволява да приведемъ тукъ программата на първия концертъ, който видѣхме вчера и която съдържа нѣколко отъ най-добритъ пиеси отъ богатия ре-пертуаръ на г. Славянски. Ще забѣлѣжимъ само, че любителитъ на хубавото пѣние тоя нѣтъ ще иматъ случай да се насладятъ отъ таланта на госпожица и госпожа Славянски, при които послѣдното идване на руската капела въ нашия градъ (1894 г.) не участ-вуваха въ нея.

Съ голѣмо удоволствие даваме мѣсто на долната резолюция, взета завчера на единъ софийски митингъ, свиканъ по инициативата на студентитъ. Върху съдър-жанието на резолюцията ще се повърнемъ.

„Днесъ, 15 Априлъ 1897 год., софийскитъ граж-дане, на брой около 15 (петнадесетъ) хиляди, събрани на митингъ—свиканъ по инициативата на студен-титъ при Висшето Училище—за въ полза на нашитъ братя въ Македония и Одринско, рѣшихме да вземемъ слѣдната

РЕЗОЛЮЦИЯ:

1-о Осъждаме строго досегашната външна поли-тика на Българското правителство.

2-о Най-енергически протестираме противъ всѣ-какви възможни съюзи, които иматъ за цѣлъ да се дѣлѣтъ „сферитъ на влияния“ въ Македония.

3-о. Прѣдъ видъ на политическитъ обстоятелст-ва, които така сѣ се стѣкли, че отъ България днесъ твърдѣ много зависи да се рѣши, въ благоприятна смисълъ, въпросътъ за Македония и Одринско, най-на-стоятелно изискваме, щото правителството да устре-ми своята главна дѣйностъ къмъ извоюване автоно-мия за Македония и Одринско. Въ такъвъ случай, то ще има силната поддрѣжка на цѣлия Български на-родъ.

4-о. Правиме призивъ къмъ Върховния Македон-ски Комитетъ и къмъ всички Македонци и Одринци, да бѣдѣтъ на прѣкъ при сегашнитъ сѣдбоносни за-тѣхъ врѣмена; нека тѣ бѣдѣтъ твърдо увѣрени въ мощната поддрѣпка, която тѣхнитъ свободни братя сѣ готови да имъ дадѣтъ на всѣки моментъ.

5-о. Апелираме къмъ българскитъ граждани отъ всички клѣтове на България да подигнатъ и тѣ гла-сѣтъ си за сѣщата цѣлъ.

6-о. Натоварваме бюрото на митинга да публи-кува настоящата резолюция въ всичкитъ издавани въ България вѣстници.

Б ю р ъ : { Прѣдсѣдатель: Д. Т. Батановъ
Секретари: { Ст. Димитровъ
Ст. Пондевъ

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТЪ И СПИСАНИЯТА

Въ единъ игривъ и духовитъ подлистникъ на в. „Знаме“, познатия неговъ фейлетонистъ г. „Щастливецъ“, като описва по рѣдъ всичкитъ прѣлести и рѣдкости, които България би могла да експонира на прѣдстоящото всемирно изложение въ Парижъ, привежда и една твър-дѣ характерна черта отъ съврѣменнитъ наши парламентарни нрави, която най-добъръ иллюст-рира двучлението и безпринципността на днеш-нитъ български полицейски избраници.

Като примѣръ отъ законодателна дѣятелностъ — казва фейлетониста — може да се възпроизведе засѣ-данието на Народното Събрание, когато се вотираше Търговския договоръ съ Австро-Унгария. Тукъ сѣ не-обходими двѣ сцени: една въ коридоритъ, гдѣто се чу-ватъ гласове: „ний митническа война ще обивимъ на тази . . . Австрия“, „да, бе братенце, разбирамъ те, имашъ право, твоитъ думи като мехлемъ ни падатъ, ама на, тѣй доплъ сега, какво да правимъ,—ще земе да си даде отставка, ами подиръ! — Остави се.!!“. Другата сцена ще прѣдставлява самата зала на засѣ-данието и тукъ отъ сѣщитъ лица се чуватъ гласове: „Този договоръ е единъ патриотически актъ, едно истинско благодѣяние за народната индустрия, да го приемемъ съ аklамация. Ура“.

Смѣшно би било всичко това, ако не бѣше тѣй печално. . . .

ЩАБЪ НА 5-а п. ДУНАВСКА ДИВИЗИЯ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1419

На основание прѣдписанието на Военното Министерство подъ № 2308 отъ 9 того и чл. 3-ий отъ закона за публичнитъ търгове, Щаба на

дивизията обявява на интересующитъ се, че на 28 того, въ 9 часа сутренѣта, въ канцелярията на Щаба, ще се произведе търгъ съ явна кон-куренция за развалянието на старитъ казарми на 5 п. Дунавский на Н. Кр. В. Х. Р. Парм-ский полкъ и за прѣкарванието на материали-тъ до опрѣдѣленото мѣсто за строение на арти-лерийскитъ казарми (вънъ отъ града — при ма-стерскитъ на Возарската рота).

Перетържката на търга ще стане на 29 въ сѣщия часъ и мѣсто.

Желающитъ да взематъ участие въ търга, да се съобразятъ съ закона за публичнитъ тър-гове и тоя за снабдяване войската съ облѣк-ло, храна и проч.

Искания залогъ по прѣдприятието е 448 л., който трѣбва да бѣде въ банково удостовѣре-ние или ковчежническа квитанция.

Посмнитъ условия, смѣтката и вѣдомостѣта за единичнитъ пѣни, интересующитъ се могатъ да ги разгѣждатъ въ Щаба всѣки присѣт-венъ денъ.

Гр. Руссе. 16 Априлъ 1897 г.

2—1

Отъ Щаба

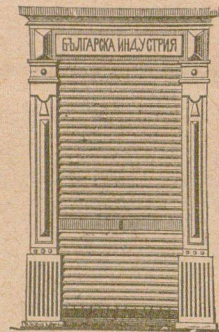
ПЪРВА СКУЛПТУРНА АТЕЛИЕРА

на

П. Гаваласъ, Л. Лиритисъ & С-ие

Ателиера за разни мраморни памятници и крѣстоуе. Приематъ се порѣчки за всѣкакъвъ видъ скульптурни и орнаментни издѣлия отъ камѣтъ за здания, както и порѣчки за бюстове.

Митническа улица, срѣщу Банкъ Отоманъ, въ гр. Руссе 5—4

!Важно за строители!

Г-ва ФАБРИКА ЗА ЖЕЛѢЗНИ РОЛЕТИ

ВЪ БЪЛГАРИЯ

В. БЕМАНЪ, РУССЕ.

Оферирва първокачественни

РОЛЕТИ ОТЪ СТОМАННО ТЕНЕКЕ

съ които конкурира по качество

всичкитъ Европейски фабрики.

Изработване бързо — Цѣна умѣрена.

ОБЯВЛЕНИЕ

Настоятелството на руссен. женско дружество „Добродѣтель“ честъ има да извѣсти, че отъ ло-тарията, тѣглена на 6-ий того въ полза на сѣ-щото Дружество печелятъ слѣдующитъ номера: 4, 18, 21, 28, 34, 46, 97, 121, 125, 126, 128, 146, 160, 164, 169, 170, 174, 182, 201, 216, 222, 240, 251, 253, 281, 283, 284, 306, 310, 315, 332, 333, 354, 363, 367, 380, 383, 387, 390, 399, 408, 411, 412, 420, 424, 441, 455, 457, 463, 464, 494, 497, 502, 515, 518, 520, 544, 548, 556, 565, 600, 608, 615, 624, 627, 630, 645, 659, 687, 713, 716, 717, 728, 785, и 798.

Желающитъ могатъ да си получатъ прѣд-метитъ всѣка сръда и сѣббота отъ 3—5 часа слѣдъ обѣдъ въ дружественната стая.

1—3

Настоятелството.

ОБЯВЛЕНИЕ

Настоятелството на Театрално—Музикално то Дружество „Лира“ въ гр. Руссе съобщав-на членовѣтъ си, че е взело рѣшение да ги пока-ни да платятъ вносѣтъ си за настоящата годи-на г-ну дружественному касиеру, Ат. Симеоно-ву, най-късно до 1-й Май т. г., защото тия, ко-ито не направятъ това, отъ горнята дата вѣма да се броятъ за членове, а, съгласно устава, ще трѣбва да постѣпватъ на ново.

Настоятелството моли при това любителитъ на театра и музиката да се заинтересуватъ отъ дружеството и се запишатъ за членове.

Отъ Настоятелството на Дружеството.

Руссе, Скоро-печатница на Ст. Ив. Роглевъ.